

Investigating the Characteristics of the Zayniyya Order and the Factors of Its Decline

Mohammad Teymoori¹ | **Qhodratollah Khayatian^{2✉}** | **Mohammad Rezaei³**

1. Master of Islamic Mysticism, Department of Religions and Mysticism, Faculty of Humanities, Semnan University, Semnan, Iran/ E-mail: m.teymoori@alum.semnan.ac.ir
2. Corresponding Author, Professor, Department of Religions and Mysticism, Faculty of Humanities, Semnan University, Semnan, Iran/ E-mail: Khayatian@semnan.ac.ir
3. Associate Professor, Department of Persian Language and Literature, Faculty of Humanities, Semnan University, Semnan, Iran/ E-mail: Mohamad_rezaie@semnan.ac.ir

Article Info	ABSTRACT
Article type: Research Article Article history: Received 20 February 2024 Accepted 19 May 2025 Published online 11 February 2026 Keywords: Zayniyya Tariqat; Zayn al-Din Khwāfi; 9th Century Mysticism; Manhaj al-Rashad; Sufi Orders.	The Zayniyya Order, a Sufi lineage that emerged in the 9th century AH (15th century CE), was founded upon the mystical worldview and spiritual path (ṭarīqah) of Zayn al-Dīn Khwāfi (d. 838 AH/1434 CE). It arose in Herat during the Timurid political era and maintained its presence as a recognized Sufi order within the broader Islamic world for at least a century thereafter. Though its influence gradually waned, the order continued to exist, albeit with diminished vitality. Initially manifesting in the region of Khorasan, the Zayniyya Order subsequently developed and flourished in another significant part of Iran's cultural geography, namely Asia Minor, where it reached its zenith. The Zayniyya was characterized by strict adherence to Islamic law (sharī'a) and outward religious observance. As such, it did not exhibit the doctrinal laxity occasionally observed in other Sufi traditions. Among the defining features of the order were its broad social engagements, close relations with political authorities, and active efforts to disseminate its teachings through travel and proselytization. Nevertheless, the trajectory of the Zayniyya Order shifted following the adoption, by its later shaykhs, of a mystical orientation inspired by Ibn 'Arabī, along with interpretative engagements with his metaphysical doctrines. Additionally, the infiltration of certain Shi'i-leaning beliefs into the predominantly Sunni milieu of its host societies, combined with its entanglement in political disputes, accelerated its decline.
Cite this article: Teymoori, Mohammad, Khayatian, Qhodratollah, Rezaei, Mohammad(2026). Investigating the Characteristics of the Zayniyya Order and the Factors of Its Decline. <i>Journal of Islamic Mysticism</i>, 17 (1), 66-84. DOI: http://doi.org/10.66224/erfan.17.1.66	
 © The Author(s). DOI: http://doi.org/10.22034.17.1.4 Publisher: Scientific Association of Islamic Mysticism of Iran.	

Extended Abstract

Introduction

The Zayniyya Order represents a significant yet understudied branch of Islamic mysticism that emerged during a period marked by intricate entanglements between religion and politics in the 9th century AH (15th century CE). This Sufi path came into being when political developments were deeply interwoven with theological and ideological concerns. Zayn al-Dīn Khwāfī, a prominent shaykh within the Suhrawardiyya Order and a figure of significant social, political, and scholarly influence, established an independent order characterized by distinct features such as strict adherence to the sharīʿa, simultaneous engagement with exoteric and esoteric sciences, an active social orientation, and interaction with political rulers.

The significance of this research lies in its focus on this overlooked order, offering an opportunity to reevaluate the trajectory of Khorasani mysticism in the 9th century AH, its relationship with the school of Ibn ʿArabī, and the role of Khorasan in the transmission of Sufism to other Islamic regions such as Anatolia and the Indian subcontinent. Through the training and dispatch of capable disciples to various parts of the Islamic world, the Zayniyya Order was able to expand its influence from Khorasan to Asia Minor and India in a relatively short time.

The Zayniyya Order branched out from the Suhrawardiyya Order and, with its emphasis on legalism, adherence to the Ḥanafī school of jurisprudence, and an ascetic and tradition-bound ethos, came to be regarded among the sharīʿa-oriented Sufi paths within Islam. Khwāfī himself was born on 15 Rabīʿ al-Awwal 757 AH in Barābād, Khwāf, and after completing his preliminary studies, left Herat in 798 AH to acquire esoteric and mystical knowledge. After obtaining authorization for spiritual guidance from Shaykh ʿAbd al-Raḥmān Shibrīsī al-Miṣrī, he returned to Khorasan and engaged in the guidance and training of disciples in Herat.

Research Findings

The research identifies several distinctive characteristics of the Zayniyya Order that set it apart from contemporary Sufi traditions. First and foremost was the order's inseparable link with Islamic law and attention to exoteric sciences alongside esoteric sciences. Unlike many Sufis who only theoretically committed themselves to observing legal principles, Khwāfī insisted on adhering to legal standards both practically and theoretically. His most important work, *Manhaj al-Rashad*, was written specifically to address the close relationship between sharīʿa and ṭarīqah. He strongly criticized those who claimed to follow the Sufi path but advocated for the abrogation of religious obligations upon entering the esoteric realm.

Among the order's distinctive features compared to its contemporaries were its dual emphasis on exoteric and esoteric sciences, acceptance across diverse social and political classes, and extensive missionary activities throughout the Islamic world. The order maintained close relations with political authorities, distinguishing itself from other Sufi groups that adopted more confrontational stances toward rulers. During Khwāfī's time and afterward, the followers of the Zayniyya were among the confidants of the Timurid, Ottoman, and Mughal courts of India.

Another remarkable and noteworthy characteristic of Khwāfī was his devotion and respect for the Prophet's household (Ahl al-Bayt) and his declaration of the superiority of 'Alī ibn Abī Ṭālib over other companions, despite his position as a staunch adherent of Sunni jurisprudence. Khwāfī is among the transmitters of the ḥadīth "I am the city of knowledge and 'Alī is its gate" (anā madīnat al-ʿilm wa-ʿAlī bābuhā), considering it an authentic tradition. He not only visited the tombs of the six Imāms himself but also commanded his disciples and devotees to make pilgrimage to them.

The principal factors contributing to the decline of the Zayniyya Order may be categorized as follows: First, the departure of later shaykhs from Khwāfī's foundational principles, particularly in matters of legal observance and scholarly engagement. The disappearance of the order's most distinguished characteristic—the integration of formal and exoteric sciences with esoteric sciences—led to decreased attraction of scholars and learned individuals to this path.

Second, the attraction of some Zayniyya shaykhs to the school of Ibn 'Arabī, which gradually eroded Khwāfī's epistemological distinctions. Despite Khwāfī's critical and oppositional stance toward Ibn 'Arabī's mystical doctrines, his successors and followers within the Zayniyya Order later adopted a markedly different orientation. Some became engaged in explicating the views and writings of Ibn 'Arabī and his followers, such as Ṣadr al-Dīn Qūnawī. This shift in orientation and growing affinity with the Ibn 'Arabī school contributed significantly to the weakening and eventual decline of the Zayniyya Order.

Third, the order's entanglement in political rivalries, especially within the Ottoman court, led to its marginalization as power dynamics shifted. The reliance on the power of rulers and good relations with them, while creating prosperous periods for the Zayniyya Order, ultimately became a factor in the order's marginalization. This issue can be observed in the incident of the expulsion of Shaykh 'Alī Rūmiyya by Sultan Mehmed the Conqueror, where the successor of 'Abd al-Laṭīf Maqdisī played an important role.

Fourth, fragmentation within the spiritual lineage of the order and syncretism with other paths ultimately weakened its identity. The inattention of followers to maintaining a single lineage in dhikr and khirqa (spiritual investiture) led to the emergence of individuals who combined the Zayniyya with other orders, ultimately resulting in the erosion of Khwāfī's pure teachings.

Conclusion

The Zayniyya Order extended across a vast geographical area—from Khorasan and the Hijaz to India and Asia Minor. Its leading shaykhs after its founder, Zayn al-Dīn Khwāfī, included Shams al-Dīn Muḥammad Tabādkānī, Mullā Fanārī, 'Abd al-Laṭīf Maqdisī, Muṣannifak Shāhrūdī Bastāmī, Waḥīd al-Dīn Mīrjān, and Ibn 'Aqīla Makkī. These figures contributed significantly to the written Sufi heritage within the Zayniyya and the broader landscape of Persian-Islamic mysticism. Their works included commentaries on classical Sufi texts, mystical exegeses of the Qur'an, and independent treatises.

In addition to political causes and ideological transformation, scholars also attribute the erosion of the Zayniyya's social standing to its apparent lack of emphasis on Sunnī orthodoxy in a predominantly Sunnī context. This development is closely related to Khwāfī's and his order's affinity for certain elements of Shī'ī doctrine. The research demonstrates that despite its initial success and wide geographical spread,

the Zayniyya Order's decline resulted from multiple interconnected factors, including doctrinal shifts, political entanglements, and internal fragmentation.

This study contributes to our understanding of the dynamics of Sufi orders in the Islamic world, particularly regarding how doctrinal flexibility, political involvement, and succession issues can impact the longevity and influence of mystical traditions. The Zayniyya Order's trajectory offers valuable insights into the complex interplay between religious authority, political power, and intellectual trends in late medieval Islamic societies.

بررسی مؤلفه‌های طریقت زنییه و عوامل انحطاط آن

محمد تیموری^۱ | قدرت‌الله خیاطیان^۲ | محمد رضایی^۳

۱. دانش‌آموخته کارشناسی ارشد، گروه ادیان و عرفان تطبیقی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران. رایانامه: m.teymoori@alum.semnan.ac.ir

۲. نویسنده مسئول، استاد، گروه ادیان و عرفان تطبیقی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران. رایانامه: khayatian@semnan.ac.ir

۳. دانشیار، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران. رایانامه: mohamad_rezaie@semnan.ac.ir

اطلاعات مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی	«زنییه»، از سلاسل صوفیانه قرن نهم هجری قمری، بر اساس نگرش عرفانی و طریق سلوک زین‌الدین خوافی (د. ۸۳۸ ق)، در عهد سیاسی تیموریان و در شهر هرات ظهور یافت و دست‌کم تا یک قرن پس از آن، به عنوان طریقتی مورد توجه در گستره جهان اسلام استمرار داشت و پس از آن نیز به گونه‌ای کم‌فروغ حیات خویش را ادامه داد. این طریقت که در خراسان بروز و ظهور یافت، پس از آن، در بخش دیگری از جغرافیای فرهنگی ایران، یعنی آسیای صغیر، رشد و تکامل پیدا کرد و به ذروه تعالی رسید. زنییه مسلکی متابع شریعت اسلام و ظاهر شرع است؛ لذا مسامحتی که در برخی فرق صوفیانه دیده می‌شود، در این طریق مشهود نیست. از ویژگی‌های بارز آن، فعالیت‌های اجتماعی گسترده، نزدیکی به حاکمان و تلاش برای نشر عقاید از طریق سفر به مناطق مختلف است. با این حال، این طریقت با تغییر رویکرد مشایخ آن در مخالفت با عرفان/بن‌عربی، همچنین، تأثیر گرایش به برخی اعتقادات شیعی در جامعه سنی‌مذهب عثمانی و قرارگرفتن در مرکز مناقشات سیاسی، رو به زوال و انحطاط نهاد. این پژوهش با موضوع «بررسی مؤلفه‌های طریقت زنییه و عوامل انحطاط آن»، به روش توصیفی-تحلیلی بر آن است تا به معرفی و ترسیم مختصات و مبانی و مسلک آن طریقت پرداخته و ضمن بررسی تطور تاریخی، گزارشی از پیدایش و عوامل مؤثر بر زوال و افول این طریقت را ارائه نماید.
تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۱۲/۰۱	
تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۲/۲۹	
تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۱۱/۲۱	
کلیدواژه‌ها:	
طریقت زنییه، زین‌الدین خوافی، عرفان، منهج‌الرشاد.	

استناد: تیموری، محمد، خیاطیان، قدرت‌الله، و رضایی، محمد (۱۴۰۴). بررسی مؤلفه‌های طریقت زنییه و عوامل انحطاط آن. پژوهشنامه عرفان، ۱۷ (۱)، ۸۴-۶۶

DOI: <http://doi.org/10.66224/erfan.17.1.66>

© نویسندگان.

ناشر: انجمن علمی عرفان اسلامی ایران.

۱. مقدمه

طریقت زینیه، شاخه‌ای منشعب از طریقت سهروردیه است که بنا بر عواملی که در اغلب طریقت‌های صوفیانه زمینه‌ساز انشعاب و تفرّد آن‌ها در پیکر طریقتی مستقل، متمایز و گاه منحصربه‌فرد می‌گردد، از بطن طریقت «سهروردیه» زاده شد و در اثر تربیت، سرپرستی و رهبری مشایخ برجسته آن در طی زمان بالید و گردن افراخت و نهایتاً رو به پیری و زوال نهاد. این اوج و حسیض و تطور تاریخی فرق صوفیه، متغیّری است تابع عواملی گوناگون و یکی از مهمترین این عوامل، میزان قدرت و نفوذ معنوی و مرتبه اجتماعی مشایخ و پیروان هر فرقه است، که این مهم، در ظهور طریقت زینیه نیز اثرگذار بوده است.

زین‌الدین خوافی (د. ۸۳۸ ق) که خود از پیروان سهروردیه و در زمره مشایخ آن طریقت بود، به مدد نفوذ اجتماعی و سیاسی و جایگاه ممتاز معنوی‌اش، طریقتی مستقل و منتزع از سهروردیه را پدید آورد که سنت و میراث اسلاف و مشایخش را در پرتو نگرش و سلوک عرفانی متمایز خود استمرار بخشید. زین‌الدین خوافی، به عنوان سرسلسله طریقتی نو، میراث‌دار تعلیم و سنن عرفانی مشایخش در طریقت سهروردیه بود که نگرش عرفانی و شیوه سلوک وی را شکل دادند و او تعلیم اسلاف و مشایخش را به پیروانش منتقل کرد. نگارندگان در این پژوهش قصد دارند ضمن بررسی مختصر و اجمالی زندگانی، آثار و آراء خوافی، به تحلیل مختصات طریقت او پرداخته و عوامل ظهور، رشد و انحطاط آن را مورد بررسی قرار دهند. این پژوهش از آن رو حائز اهمیت است که در برهه زمانی خاص، که تحولات سیاسی با تکیه بر اقتضائات عقیدتی در حال شکل‌گیری است، به بررسی طریقتی پرداخته که برخی از پیروان آن، از جمله چهره‌های متنفذ معنوی آن روزگار بوده‌اند و شخصیت‌های برجسته متکی به آن، میراث طریقتی خود را، که وامدار اصول عرفان ایرانی-خراسانی است، به نقاط مختلف جهان اسلام و به اشکال مختلف انتقال داده‌اند. ضرورت انجام این پژوهش را عدم وجود پیشینه‌ای مناسب و درخور برای رفع نقاط تاریک در قسمت‌هایی از تاریخ تصوف و نمایان‌سازی تأثیر عرفان ایرانی-خراسانی بر گسترش تصوف در نقاط مختلف جهان اسلام در این برهه زمانی خاص توجیه می‌کند.

زین‌الدین ابوبکر محمد بن محمد هروی حنفی خوافی مشهور به شیخ زین‌الدین خوافی، در ۱۵ ربیع‌الاول سال ۷۵۷ ق در برآباد خواف متولد شد. ظاهراً وی اوایل زندگانی خود را در هرات گذراند و علوم مقدماتی را نخست نزد عمویش شیخ وجیه‌الدین هروی گذراند و پس از تکمیل علوم ظاهری، در سال ۷۹۸ ق، هرات را به جهت کسب علوم باطنی و معرفتی ترک کرد. خوافی پس از کسب اجازه ارشاد از شیخ عبدالرحمن شبریزی مصری به خراسان رفت و در هرات به ارشاد و تربیت مریدان مشغول گشت (مایلهروی، ۱۳۸۳: ص ۵۰-۵۱). چنانکه ارباب تراجم از خوافی نقل کرده‌اند، وی سی‌هزار شاگرد تربیت نموده که برجسته‌ترین آن‌ها عبارتند از: مولانا درویش احمد سمرقندی، مولانا شمس‌الدین محمد تبادکانی (د. ۸۹۱ ق)، عبداللطیف المقدسی الانصاری (د. ۸۵۶ ق)، شیخ عبدالرحیم بن الامیر عزیز المرزیفونی (د. ۸۵۰ ق) و مصنفک شاهرویدی بسطامی (د. ۸۷۵ ق).

علاوه بر امر تعلیم، تدریس و ارشاد صوفیانه و مریدپروری، خوافی به کار تألیف و نگارش رسائل و متون عرفانی نیز اشتغال و استغراق داشت، که حاصل آن آثار مکتوب عرفانی به دو زبان فارسی و عربی است. وجوه علمی و عرفانی شخصیت زین‌الدین خوافی، به دلیل اقبال تاریخی و مقتضیات سیاسی عصرش، زمینه‌ساز نفوذ وی در محافل سیاسی و تقرب وی به زمامداران روزگار، یعنی دربار و شاهزادگان تیموری شد. گزارش‌های تاریخی نیز مؤید و مبین این موضوع است؛ از جمله گزارش ابن عربشاه از دیدار زین‌الدین خوافی و تیمور (ابن عربشاه، ۲۵۳۶: ۲۶)، رفع نزاع بین شاهرخ و اسکندر حاکم تبریز (سخاوی، بی‌تا، ج ۹: ۲۶۲) و دیدارهای خوافی با شاهرخ و حل مناقشات سیاسی او (ابرو، ۱۳۸۰: صص ۳۳۶-۳۳۳). علاوه بر وجاهت خوافی در محافل سیاسی، جایگاه اجتماعی او نیز درخور توجه است. از شواهد گویای جایگاه اجتماعی ممتاز خوافی، موضوع منازعه وی با درویش احمد سمرقندی، از واعظان نامدار آن روزگار هرات، است که بنا بر گزارش منقول در رشحات عین‌الحیات، نفوذ اجتماعی زین‌الدین خوافی موجب سلب اعتبار شأن اجتماعی آن درویش نامدار می‌شود (فخرالدین صفی، ۱۳۵۶، ج ۱: ۱۸۰). همچنین او از متمول‌ترین شیوخ عصر

خویش بوده که اموال و املاک خود را برای فقرا و دراویش وقف کرده است (یزدی مطلق، ۱۳۶۸: ۱۸۹-۱۹۰). بنا بر منابع موجود، *خوافی* حنفی مذهب بوده و نسبت بدان تعصب می‌ورزیده است. وی معتقد است که اگر کسی بر مذهب شافعی یا مالک یا حنبل باشد صحیح است، اما بهتر است که حنفی مذهب باشد (جعفریان، ۱۳۹۷: ۲۲۷). در کلام نیز، چنانچه از آراء وی مشهود است، پیرو مسلک کلامی ماتریدی است.

سال مرگ *زین‌الدین خوافی* را ۸۳۸ ق ضبط کرده‌اند، که ظاهراً بر اثر ابتلای او به مرض وبا یا طاعون در دوره شیوع آن در هرات و توابع آن در سال‌های ۸۳۷-۸۳۹ ق بوده است. وی را در عیدگاه هرات به خاک سپردند و بر مزارش بقعه‌ای بنا کردند (شهری، ۱۳۸۱: ۴۲-۴۴).

خوافی پیش از آنکه شیخ طریقت مستقلی موسوم به «زینیّه» خوانده شود، در سلک طریقت سهروردیه درآمد بود و از دست شیخ *عبدالرحمن شبررسی* مصری، یکی از مشایخ این سلسله، خرقه بر تن کرد. علاوه بر طریقت سهروردیه، نام *خوافی* در دو طریقت «طیفوریه» و «نعمت‌اللمیه» نیز مذکور است، که معتبرترین آن‌ها مربوط به شجره‌ای است که طریقت معنوی او را به *شهاب‌الدین عمر سهروردی* می‌رساند. وجود خطاهای تاریخی و نسبی در دیگر انتسابات معنوی، صحت انتساب او به سهروردیه را تقویت می‌کند (شیروانی، بی‌تا: ۳۴۸-۳۴۶).

۲. پیشینه پژوهش

طریقت «زینیّه»، تاکنون در پژوهش‌های عرفانی به زبان فارسی محل اعتنا نبوده و مورد شناسایی و معرفی واقع نشده است و به جز یادکردی اجمالی و گزارشی مختصر در برخی متون صوفیه، در حد ذکر نام فرقه و مؤسس آن، مطلبی درخور و سودمند و قابل اعتنا یافت نمی‌شود (مجاهد، ۱۳۷۶: ۱۹۷). با این حال، در پژوهش‌های محققان ترک، نظر به جایگاه آناتولی به عنوان موطن و بستر رشد و تکامل طریقت مذکور، بالنسبه تلاش‌هایی صورت گرفته که آن نیز منحصر به تدوین کتابی است موسوم به «تاریخ یک اندیشه روشن، زینیان» تألیف *رشاد اون‌گورن* (به زبان ترکی و بدون ترجمه‌ای قابل استفاده برای فارسی‌زبانان) که صرفاً خلاصه‌ای اجمالی از آن در مدخلی با نام «زینیّه» با ترجمه *علیرضا مقدم* در *دانشنامه جهان اسلام*، منتشر شده است (دانشنامه جهان اسلام، ج ۲: ۱۷۶-۱۳). *زین‌الدین خوافی*، در میان پژوهش‌های به زبان فارسی، اقبال بیشتری نسبت به طریقتش داشته و تلاش‌های ارزنده‌ای درباره این شخصیت صورت گرفته است. *نجیب مایل هروی*، کتاب *منهج‌الرشاد*، مهم‌ترین اثر *خوافی* را تصحیح نموده و تحقیق شایانی درباره زندگانی او کرده است (مایل هروی، ۱۳۸۳). از محمد شهری نیز پژوهشی دیگر در این باره وجود دارد که با توصیفی دقیق و عینی به مولد و مدفن *خوافی* پرداخته است (شهری، ۱۳۸۱: ۷۱-۴۰). *زارع حسینی* و *جامی‌رودی* نیز دو مقاله مستقل در این باره در سال ۱۳۹۶ ش منتشر کرده‌اند. مدخل «خوافی» در *دائرةالمعارف بزرگ اسلامی*، پژوهشی دیگر درباره *زین‌الدین خوافی* است. *رسول جعفریان* نیز در مقاله‌ای با عنوان «اثری ناشناخته از عرفان خراسان در قرن نهم» در ضمن معرفی کتاب *وصایا/التائبین* (اثر دیگری از *زین‌الدین خوافی*)، گزارشی از برخی ابعاد شخصیت *خوافی* ارائه کرده است (جعفریان، ۱۳۹۷: ۲۵۲-۲۳۲). علاوه بر این‌ها، پژوهشی نیز به زبان عربی در قالب مقاله‌ای با عنوان «*زین‌الدین الخوافی الهمروی*» از محمد *عبدالقادر عبدالناصر* انجام گرفته است (عبدالناصر، ۱۳۹۱هـ ق: ۲۲۱-۲۱۹).

درباره شخص *زین‌الدین خوافی*، در پژوهش‌های مذکور به تفصیل سخن گفته شده است؛ لذا در این مقال، نگارندگان به بررسی مختصر و اجمالی از زندگی او بسنده می‌نمایند و بیشتر سعی در بررسی طریقت زینیّه، به عنوان طریقتی در تصوف خراسانی، که در خارج از جغرافیای سیاسی ایران رشد و فعالیت داشته است، دارند.

۳. تاریخچه طریقت زینیه

۱-۳. سلسله سهروردیه، بستر طریقتی زینیه

سلسله سهروردیه، منسوب به شیخ شهاب‌الدین ابوحفص عمر بن عبدالله سهروردی (د. ۶۳۲ ق) ملقب به شیخ الاسلام است. وی در اواخر رجب یا اوائل شعبان سال ۵۳۹ ق در سهرورد زنجان متولد شد و از آنجا به بغداد رفت و تحت نظر عمویش، شیخ ابوالنجیب سهروردی (د. ۵۶۳ ق)، به کسب علوم ظاهر و باطن اشتغال یافت تا در علوم ظاهر به مقام فقها و محدثان بزرگ و در علوم باطن به رتبه مشایخ و اقطاب کامل رسید. وی در عهد خود به تقدس، تقوا، عبادت و کرامت معروف بود و در مقامات ظاهری نیز با عزت و حرمت بسیار می‌زیست. او سرانجام در محرم سال ۶۳۲ ق در بغداد درگذشت (همایی، ۱۳۹۴: ۲۰). مرکز نشو و نماى طریقه سهروردیه ابتدا در بغداد بود و از آنجا به خوزستان، فارس و کرمان راه یافت و سپس به هند و ترکیه منتقل شد. از این طریقت، سلسله‌های صوفیه جلالیه، جمالیه، «زینیه» و روشنیه متأثر و منشعب شده‌اند (سیدین، ۱۳۹۹: ۱۹۰). طریقت سهروردی، با تکیه بر کتاب مهم او، *عوارف/المعارف*، طریقه‌ای معتدل است و در آن، شریعت و طریقت بهم آمیخته و تلفیق شده است. از پیروان مشهور این طریقت می‌توان به سعدی شیرازی (د. ۶۹۰ ق)، *اوحدالدین کرمانی* (د. ۶۳۵ ق) و عزالدین محمود کاشانی (د. ۷۳۵ ق) اشاره کرد (کیائی‌نژاد، ۱۳۸۹: ۲۲۸). در این سلسله، بر رعایت اصول شریعت، بالاخص بر فقه حنفی تأکید بسیار شده است. همین امر نیز سبب شده که پیروان آن از طعن و نقد اهل شریعت و فقها در امان باشند. همچنین، عدم مداخله سیاسی و منع خروج بر حاکم ظالم سبب شد تا از دید حکام، این فرقه دارای چهره‌ای موجه و بی‌آزار تلقی شود و مورد تکریم آنها قرار گیرد (سیدین، ۱۳۹۹: ۱۹۰-۱۹۱). شیخ این سلسله نسبت به مریدان به‌مانند پیغمبر است برای امتش؛ از این رو، اطاعت شیخ از اوجب واجبات است. در این سلسله، صوفی باید با اجازه شیخ به سفر پردازد و در هر شهری که وارد شد به دیدار شیخ آن شهر رفته و اگر شیخی نیافت متوجه موضع فقرا گردد. در این سلسله، مریدان را مطابق مراحل سلوک به سه دسته تقسیم می‌کنند: «مرید طالب»، «متوسط طایر» و «منتهی واصل» (همان: ۱۹۴-۱۹۳). چنانکه گفته شد، *زین‌الدین خوافی*، مؤسس طریقت زینیه، دل به ارادت مشایخ سهروردیه سپرده بود و در طریق سهروردیه سلوک کرده بود؛ لذا «زینیه» از انشعابات سلسله بزرگ سهروردیه به شمار می‌رود.

۲-۳. سلسله مشایخ زینیه

طریقت زینیه، شاخه‌ای منشعب از طریقت سهروردیه است که بنا بر عواملی که در اغلب طریقت‌های صوفیانه زمینه‌ساز انشعاب و تفرّد آنها در پیکر طریقتی مستقل و متمایز و گاه منحصر به فرد می‌گردد، از بطن طریقت «سهروردیه» زاده شد و در اثر تربیت و رهبری مشایخ برجسته آن، در طی زمان بالید و گردن افراخت و نهایتاً رو به پیری و زوال نهاد. این اوج و حسیض و تطور تاریخی فرق صوفیه متغیری است تابع عواملی گوناگون، و یکی از مهمترین این عوامل، میزان قدرت و نفوذ معنوی و مرتبه اجتماعی مشایخ و پیروان هر فرقه است که این مهم در مسأله انشعاب سهروردیه و ظهور طریقت زینیه نیز اثرگذار بوده است.

نام *خوافی* در سه سلسله «سهروردیه»، «طیفوریه» و «نعمت‌اللهیه» ذکر شده، که موثق‌ترین نسب‌نامه، متعلق به شجره‌ای است که طریقت معنوی او را به سهروردی می‌رساند؛ چرا که در دیگر شجره‌ها خطاهای تاریخی و نسب‌نامه‌ای وجود دارد (شیروانی، بی‌تا: ۳۴۸-۳۴۶). البته باید به این نکته نیز توجه داشت که در طریقت، صوفیه به دو گونه نسبت، فایض و نائل میشوند: یکی نسبت صحبت و دیگری نسبت خرقة و تلقین ذکر. در نسبت تلقین ذکر و خرقة، داشتن دو شیخ مذموم است؛ اما در نسبت صحبت، داشتن دو شیخ، به شرط اجازه یا فوت شیخ اول، مطلوب است (معصوم‌علیشاه، بی‌تا: ۳۱۰). آنگونه که جامی (د. ۸۹۸ ق) در *نفحات الانس*

نقل کرده، شیخ عبدالرحمن مصری بر *خوافی* نسبت تلقین ذکر و خرقه داشته است؛ لذا بنا بر تصریح منابع موثق، وی در طریق سهروردیه سلوک می‌کرده است و به دلیل عدم صراحت منابع در انتساب او به طریقت‌های دیگر، صرفاً احتمال نسبت *خوافی* به مشایخ طریقت‌های مذکور را می‌توان در نظر گرفت. باری، *خوافی* از عبدالرحمن مصری اجازه‌نامه داشته و در سایه ارشاد او به خلوت و ذکر نشسته است. بخشی از این اجازه‌نامه را جامی در *نفحات‌الانس* ذکر نموده است (جامی، بی‌تا: ۴۶۲). در نتیجه، اصح اقوال همان سلسله نسبی است که از طریق *شبریزی* مصری به سهروردیه می‌رسد.

شجره طریقت زینیه و نسب معنوی زین‌الدین *خوافی* با کوتاه‌ترین طریق در انتساب به سهروردی، به قرار ذیل است: عبدالرحمن قریش *شبریزی* مصری، جمال‌الدین یوسف کورانی (گورانی) (د. ۷۶۸ ق)، حسن شمشیری (ششتیری) (د. ۷۹۷ ق)، نجم‌الدین محمود اصفهانی (د. ۷۲۱ ق) و از آن‌ها به نورالدین عبدالصمد نطنزی (د. ۶۹۹ ق)، نجیب‌الدین علی بن بزغش شیرازی (د. ۶۷۸ ق) و در نهایت، شهاب‌الدین عمر سهروردی (د. ۶۳۲ ق) (شرفایی مرغکی، ۱۳۹۸، ج ۲۳، ذیل «خوافی»).

۴. مؤلفه‌ها و مختصات طریقت زینیه

طریقت زینیه بسیاری از آموزه‌های خود را وام‌دار آموزه‌ها و موازین طریقت سهروردیه می‌باشد. در نتیجه، اصول و مبانی مشترک بسیاری در آن وجود دارد، همچون: جایگاه خاص شیخ و اعتقاد به تبعیت تام از او. چنان‌که اشاره شد، در طریقت سهروردیه، جایگاه شیخ همچون پیغمبر برای امتش می‌باشد و *خوافی* نیز بر همین عقیده اصرار ورزیده و حتی سخن شیخ برای مرید را هم‌تراز سخن خداوند می‌داند: «ما یأمرکم شیخکم ایها المریدون إلا بما یأمرکم به ربکم و الله أعلم». وی معتقد است که اعتراض مرید به شیخ، فیض و امداد الهی را از او منقطع می‌کند. چنان‌که نباید به پیامبر (ص) اعتراض کرد، به شیخ نیز نباید اعتراض کرد. حتی اگر امر شیخ برخلاف میل درونی مرید باشد، باید با آن موافقت نماید: «یجب علیه ان لا یعترض علی شیخه بل یوافقه فی کل شیء یأمره به و ینهاه عنه من الخیر، سواء اکرهته نفس المرید ام احبته، قال تعالی: «وَعَسَىٰ اَنْ تَكْرَهُوا شَیْئًا وَهُوَ خَیْرٌ لَّكُمْ وَ عَسَىٰ اَنْ تُحِبُّوا شَیْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ، وَ اللَّهُ یَعْلَمُ وَ اَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ»» (شعرانی، بی‌تا، ج ۲: ۷۳).

تأکیدات *خوافی* به عنوان شیخ‌المشایخ طریقت زینیه را می‌توان به عنوان اصول کلی «زینیه» در نظر گرفت. مواردی که پس از این خواهد آمد مسائلی است که علاوه بر تأکید *خوافی*، حداقل یک نسل از پیروان او نیز بر آن تأکید نمودند و شاکله اصلی این طریقت و وجه تمایز آن با دیگر فرق صوفیه را شکل دادند:

نخستین مؤلفه بارز طریقت زینیه، پیوند ناگسستنی آن با شریعت و توجه به علوم ظاهری در عین توجه به علوم باطنی است. برخلاف بسیاری از صوفیه که صرفاً در عرصه نظری خود را ملتزم به رعایت اصول شرعی می‌دانند (شیخ‌الاسلامی، ۱۳۹۵: ۵۲-۵۳)، *خوافی* هم در عرصه عملی و هم در عرصه نظری به رعایت موازین شرعی پافشاری می‌کند. مهم‌ترین اثر *خوافی*، (منهج‌الرشاد) نیز در رابطه تنگاتنگ شریعت و طریقت نگاشته شده است. وی در این اثر، با استناد به اقوال مشایخ صوفیه، موافقت و متابعت آنان را با شرع تبیین کرده و بر رعایت احکام و قواعد شرع تأکید بسیار می‌کند. او بر کسانی که ظاهراً در مسلک تصوف گام برمی‌دارند ولی قائل به اسقاط تکالیف در صورت ورود به عرصه باطنی هستند به شدت می‌تازد و طریقت را متمایز از شریعت نمی‌پذیرد؛ لذا عرفان *خوافی* عرفانی است زاهدانه و سازگار با جمیع ظواهر شرع، تا بدانجا که او را به عنوان «شیخ مسجددار» می‌شناختند تا شیخ خانقاه و این خود دلیلی بر آن است که علمای عصر، وقتی داعیه سلوک پیدا می‌کردند، در آغاز و ابتدای طریق خود به مسلک عرفان شریعتمدارانه *خوافی* گرایش می‌یافتند (مایل هروی، ۱۳۸۳: سی‌وشش و ۴۸۸). *خوافی* خود نیز در کنار توجه به شرع از توجه به دانش غفلت نکرد و بر آن تأکید نمود. وی از مریدان خود می‌خواست که به علم‌آموزی روی آورند و بخشی از وقت خود را به

تعلیم و تعلّم بپردازند (جعفریان، ۱۳۹۷: ۲۲۷). گرایش علما و اندیشمندان به «زینیّه»، به سبب موارد مذکور، توفیقات فراوانی را برای آن به ارمغان آورد و سبب گسترش و نفوذ مکتب *خوافی* در عرصه‌های سیاسی و اجتماعی شد.

در دوران شکوفایی این طریقت در جهان اسلام، مشایخ آن، به عنوان افرادی صاحب نفوذ و مؤثر، همواره در کنار بزرگترین حکومت‌های زمان خویش بودند. از این رو، دیگر ویژگی «زینیّه» را باید نفوذ سیاسی و ارتباط نزدیک با حکام دانست. زینیّه در روابط خود با حکام و امرای وقت، با سلف خود، «سهروردیه»، هم‌داستان است. در عهد *خوافی*، بسیاری از صوفیه و علما، انکار طبقه حاکم را به جایی رسانده بودند که حتی درس خواندن، سکونت و نماز خواندن در مدارس، مساجد و خانقاه‌هایی که حکام بنا نهاده بودند را ناپسند می‌دانستند. *خوافی* رویکردی انتقادی و ستیزگرانه در مواجهه با چنین پنداری دارد و آن را ناشی از بدی عقل و پلیدی نفس می‌داند (جعفریان، ۱۳۹۷: ۲۲۸). بدین ترتیب، پیروان او از مقربان دربار تیموریان، عثمانیان و گورکانیان هند بودند.

دیگر ویژگی بارز، بدیع و قابل تأمل *خوافی*، ارادت و احترام او به اهل بیت پیامبر (ص) و اظهار به افضلیت حضرت علی (ع) نسبت به دیگر صحابه، در جایگاه شیخی متعصب در شریعت اهل سنت است. *خوافی* از جمله راویان حدیث «أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلِيٌّ بَابُهَا» است و آن را «مرسل مسلم» پنداشته و علامه امینی در کتاب *الغدیر*، نام وی را به عنوان راوی ذکر نموده است (امینی، ۱۳۶۸، ج ۱: ۱۳۱-۱۳۲). از وی منقول است که: «... از این روست که علی (ع) به دانش و حکمت افزونتر مخصوص شد تا اینکه رسول خدا (ص) فرمود: أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلِيٌّ بَابُهَا، فَمَنْ أَرَادَ الْعِلْمَ فَلْيَأْتِ الْبَابَ. و عمر گفت اگر علی نبود، عمر به هلاکت می‌رسید» (الکنتوری، ۱۳۸۷: ۳۷ و ۱۸۵). *خوافی* نه تنها خود به مزار سادات سته می‌رفته بلکه مریدان و مخلصان خویش را به زیارت آن‌ها امر می‌کرده است (اصیل‌الدین واعظ، ۱۳۵۱: ۱۰۶). وی بین مسلک فقهی اهل بیت (ع) و ائمه اربعه تعارضی نمی‌بیند و مدعی است /بوحنیفه، مذهب امام جعفر صادق (ع) را تقریر کرد و از حقایق اشارات ائمه متقدمین چون امام محمد باقر (ع) و امام زین‌العابدین (ع) فهم کرد و در مشکلات بدو رجوع نمود (مایل هروی، ۱۳۸۳: ۵۲۰). به همین جهت است که او بر فقه حنفی تأکید بسیار دارد، زیرا که آن را تقریر کلام اهل بیت (ع) می‌داند. شایان ذکر است که *خوافی*، ماجرای بیرون کشیدن تیر در هنگام نماز از پای امیرالمؤمنین (ع) را در یکی از آثارش روایت کرده و *عبدالباقی صوفی تبریزی* در شرح خود بر *نهج‌البلاغه* به آن استناد نموده است (صوفی تبریزی، ۱۳۷۸، ج ۲: ۸۳۳). همه این موارد بیانگر آن است که *خوافی* و بالتبع، طریقت او، ارادت خاصی به اهل بیت (ع) داشته‌اند، تا بدانجا که عده‌ای دلایل افول این طریق را گرایش به برخی مبانی مذهب تشیع و اعتزال نسبت به برخی مبانی اهل سنت در جامعه‌ای سنی مذهب می‌دانند (اون‌گورن، ۲۰۰۳: ۱۹۶-۱۹۵؛ به نقل از کیسیلینگ).

چنان که ذکر شد، از دیگر مختصات و مؤلفه‌های *زین‌الدین خوافی* و طریقت او، رغبت به فقه حنفی است. *خوافی* با تأکید بر اینکه مذهب /بوحنیفه تقریر مذهب امام جعفر صادق (ع) است، در کتاب *وصایا التائبین* از مخاطبان خود می‌خواهد به تصحیح اعتقاد بر مذهب جماعت و سنت بپردازند و بهتر آن است که حنفی مذهب باشند. هرچند او مدعی است که اگر بر مذهب شافعی یا مالک یا احمد هم باشند درست است؛ زیرا که مذهب مشایخ صوفیه جمع مذاهب فقهی است؛ اما وی بر فقه حنفی تأکید بیشتری دارد (جعفریان، ۱۳۹۷: ۲۲۸). پافشاری او بر التزام به فقه حنفی از داستانی که شاگرد او، *شمس‌الدین محمد تبادکانی* (د. ۸۹۱ ق) نقل می‌کند کاملاً مشهود است:

دوبار کوتاهی در ادب به نسبت پیر از من پدید آمد. نخست آنکه هنگام نماز گزاردن، امام جانماری به زیر پا نداشت و من داشتم. فرمود: بردار! گفتم: در مذهب من که شافعی‌ام باکی نیست. دوم، روزی مرا به کاری برانگیخت، تتمه‌ای از وضو مانده به جا آورده، به

فرموده پرداختم. اکنون درمان این شرمساری ندانم از کدام در در یوزه کنم و از که پرسم و از کجا یابم. (تبادکانی، ۱۳۸۲: ۴۸-۳۲).

التزام خوایی به فقه حنفی تا اندازه‌ای است که تبادکانی، رعایت احکام مذهب شافعی را در مقابل او بی‌ادبی دانسته و از آن شرمسار است!

تا این حد توجه و تعصب خوایی به شریعت، سبب عناد و ستیز او با مکتب ابن عربی شد، که تا اندازه‌ای به پیروان او نیز تسری یافت. از این رو، مؤلفه دیگر طریقت خوایی، تعارض با مکتب عرفانی شیخ اکبر محیی‌الدین/ابن عربی است. خوایی عقاید پیروان ابن عربی را آمیخته‌ای از آرای فیلسوفان، سوفسطائیان و دهریان می‌داند و اصحابش را به نکوهش «وجودیان» دعوت نموده و با موافقان آن‌ها سخت برخورد می‌کند. وی/ابن عربی را ملحد دانسته و سخت به عقاید او تاخته است. نمونه قابل ملاحظه مخالفت او با افکار ابن عربی، در داستان درویش/احمد سمرقندی، شاگرد برجسته خوایی، کاملاً هویداست. درویش/احمد با اینکه از نزدیک‌ترین شاگردان خوایی بود، به دلیل گرایش به ابن عربی و قاسم/انوار، توسط خوایی تکفیر شد. لذا، بسیاری از شاگردان خوایی، به پیروی از شیخ خود، با ابن عربی بر سر عناد بودند، اما گاهی افکار عمیق و دقیق شیخ اکبر، بسیاری از آن‌ها را نیز به خود جذب می‌کرد، که نمونه آن‌ها درویش/احمد و درویشعلی گازرگاهی می‌باشند (مایل هروی، ۱۳۸۳: سی‌ونه و چهل).

۵. مشایخ و چهره‌های برجسته طریقت زینیه

پراکندگی مشایخ زینیه در جهان اسلام متأثر از وضعیت اجتماعی آن روزگار است. اصناف طریقت زینیه، یعنی شعرا و علما، دو مسیر متمایز را در سیر مهاجرت خود طی نموده‌اند. شاعران طریقت زینیه اغلب رهسپار هند شدند و علمای آن رحل اقامت در خاک آناتولی افکندند. پراکندگی پیروان زینیه از لحاظ سیاسی نیز قابل بررسی است. افرادی از جمله مصنفک شاهرویدی بسطامی که به آناتولی مهاجرت کردند، هم از مشایخ نزدیک به شاهرخ تیموری به حساب می‌آمدند و هم در دربار عثمانی و شخص سلطان محمد فاتح قرب و منزلت داشتند (تیموری، ۱۴۰۱: ۵۲-۴۵). بررسی دقیق این مسائل مجال و مقال دیگری می‌طلبد.

در بین مشایخ زینیه افرادی به چشم می‌خورند که به جهت اشتهاشان می‌توانند سیمای روشنی از طریقت زینیه ترسیم کنند. در خراسان، شمس‌الدین محمد تبادکانی با اثر معروفش (تسним/المقریین)، که شرحی است بر منازل/السائرین، از دیگران برجسته‌تر است. وی بزرگترین مروج افکار خوایی است. پس از مرگ تبادکانی نیز مرکز اصلی زینیه در خانقاه او و به سرپرستی فرزندش باقی ماند (خواند امیر، ۱۳۸۰، ج ۴: ۳۳۵). علاوه بر این، می‌توان به جلال‌الدین محمد آگهی قاینی (د. ۹۲۶ ق) نیز اشاره کرد که دارای شهرآشوبی در مذمت حکام و امرای دوره خویشت است (نفیسی، ۱۳۴۴: ۳۲۱).

اما در آناتولی، به جهت حضور گسترده مشایخ زینیه، بالطبع افراد سرشناس‌تر نیز بیشترند. نام ملافتاری با نام و میراث چهره برجسته عرفان اسلامی، محیی‌الدین/ابن عربی در پیوند است و چون میراث شیخ اکبر امروزه از اقبال بیشتری برخوردار است، طبیعتاً نام او نیز شناخته‌شده‌تر می‌باشد. اما چون ملافتاری از جمله شیوخی نیست که طریق و افکار خالص زین/الدین خوایی را به ارث برده باشد، نمی‌توان نام و آثار او را تماماً به نفع این طریقت مصادره نمود (اوزون چارشی‌لی، ۱۳۷۷، ج ۱: ۶۰۲-۶۰۱). عبداللطیف المقدسی/الانصاری (د. ۸۵۶ ق)، بزرگترین مبلغ و مروج این طریقت در آناتولی است که از او رساله‌ای تحت عنوان «تحفة واهب المواهب فی بیان مقامات و مراتب» در تصوف باقی مانده (زیدان، ۱۹۹۲، ج ۳: ۲۳۱) که در مقدمه آن، به کیفیت سلوک در طریقت زینیه پرداخته و در ادامه آن، چهار مقام و شش مرتبه در تصوف را شرح کرده است (حریری‌زاده، بی‌تا، ج ۱: ۱۰۸). پس از مقدسی باید به مصنفک شاهرویدی بسطامی اشاره کرد. او که به دستور سلطان عثمانی بسیاری از آثارش را به زبان فارسی نگاشته است،

اثری مهم در تصوف با نام «حل‌الرموز و کشف‌الکنوز» دارد که در شرح رساله «الکلمات‌الذوقیه» شیخ / شراق نگاشته و شرحی نیز بر «نی‌نامه» مثنوی معنوی دارد که از اولین شروح مثنوی به لحاظ زمانی است. اما مهم‌ترین اثر مصنفک، تفسیری است موسوم به «محمدیه» که به درخواست سلطان محمد فاتح، به زبان فارسی نگاشته شده است (مصنفک، ۱۳۹۸: ۱۱-۲۰). به غیر از مصنفک، مفسران دیگری نیز در بین مریدان این طریق وجود دارند که در میان آن‌ها می‌توان به شهاب‌الدین سیواسی صاحب «عیون‌التفاسیر للفضلاء‌السماویر»، محیی‌الدین و فائی و حمزه فناری اشاره کرد (آتش، ۱۳۸۱: ۲۱۲-۲۱۹).

در جغرافیای شرقی نفوذ زینیه، نام وحید‌الدین میرجان متخلص به «انیسی» به عنوان بزرگترین مروج زینیه در ماوراءالنهر به چشم می‌خورد که اثری در تصوف با نام «حدائق‌الدقایق» دارد (نفیسی، ۱۳۴۴: ۲۶۲ و ۶۳۰). در هند نیز نام زین‌الدین / ابوالواحد خوافی به چشم می‌خورد، که از مقربان بابر شاه گورکانی است و تاریخی در فتوحات بابر در هند دارد و قسمتی از بابرنامه را از ترکی جغتایی به فارسی ترجمه کرده است (نفیسی، ۱۳۴۴: ۳۶۱، ۴۱۱ و ۶۳۴). همچنین می‌توان به ملا سعد‌الدین رهایی خوافی اشاره کرد که به تقلید از خمسة نظامی «پنج گنج» را سروده است (آقابزرگ تهرانی، ۱۳۷۲، ج ۳: ۲۷۱). در میان مشایخ بلاد عرب، نام / بن عقیلہ مکی به چشم می‌خورد، اما به طور کلی، آفت اختلاط سلاسل تصوف، سبب گشت که در آن سرزمین، نتوان میراث خالص خوافی را جستجو کرد.

۶. عوامل گسترش طریقت زینیه

طریقت زینیه، هرچند که نتوانست در درازمدت، با قدرتی که در اوج شکوفایی خود داشت در تاریخ تصوف باقی بماند، اما پراکندگی بسیار گسترده و نفوذ تبلیغاتی مشایخ او شایان توجه و تأمل است. شایان ذکر است که بررسی دقیق عوامل گسترش و نفوذ طریقت زینیه و جغرافیای حضور مشایخ آن، خود مجال و مقال دیگری می‌طلبد.

عوامل بسیاری در گسترش طریقت مذکور دخیل بوده است، که نشان از درایت خوافی در سیاست گسترش طریقت خود دارد. رویکرد مسالمت‌آمیز با حکام، در کنار توجه توأمان به علوم شرعی و باطنی سبب شد که زینیه در هر سرزمینی بدون ترس از آزار و محدودیت حکام، بلکه با تشویق و حمایت آن‌ها، در کنار ترویج علوم رسمی و ظاهری، آسوده به ترویج عقاید و افکار خود بپردازد. چنانکه پیش‌تر بدان پرداخته شد، زین‌الدین خوافی با داشتن شخصیتی علمی و عرفانی، تمام سلايق فکری، اعم از طبقه علمی، شرعی و عرفانی را در دایره طریقت خود جذب نمود، لذا شاگردان او طیف وسیعی از اқشار صوفیان را شامل می‌شدند و این امر سبب شد که در اشاعه طریقت خود، مبلغان مناسب هر جغرافیا را با توجه به آن نقطه گزینش نماید. به نحوی که اکنون، با بررسی پراکندگی مشایخ زینیه در جغرافیای عالم اسلام، متوجه موقعیت سیاسی مناسب آن‌ها خواهیم شد. پس از خوافی، مشایخ زینیه، از دربار عثمانیان تا دربار گورکانیان هند حضور داشتند، لذا مهمترین عامل گسترش این طریقت، انتخاب مبلغان صحیح توسط شخص خوافی بود. مشایخ زینیه با توجه به اصل کلیدی این طریق، که رویکرد مسالمت‌آمیز با حکام بود، با توجه به سلیقه حاکمان و شرایط حکمرانی سلسله‌های مختلف، جهت تبلیغ، راهی اقصی نقاط جهان اسلام می‌شدند. از همین رو، در بلاد عثمانی با علما، و در بلاد هند با شعرای بیشتری از طریقت زینیه مواجه می‌شویم (تیموری، ۱۴۰۱: ۱۲۱-۱۰۲).

۷. منابع اصلی شناخت طریقت زینیه

بی‌شک مهم‌ترین منابع برای شناخت طریقت زینیه، آثار خوافی، مؤسس این طریق، است. از خوافی آثاری به زبان‌های فارسی و عربی باقی مانده که تمامی آن‌ها در زمینه تصوف نگاشته شده است. این آثار عبارتند از: *آداب الصوفیه، الوصایا القدسیه، اوراد الزینیه*

و زینی‌نامه، منهج الرشاد لنفع العباد، شرح و حاشیه بر عوارف المعارف سهروردی، مرآت الطالبین، الوصیه الکافیة و الرساله الوافیة، تقریرات، وصیة العارفین، رسائل یا سخنان زین‌الدین خوافی، الفوائد، سلسله الصوفیه، وقف‌نامه، الوصایا، رساله فی العرفان والفناء، رساله الزهد، وصایا الثائبین و... (شرفایی مرعکی، ۱۳۹۸، ج ۲۳: ذیل «خوافی»).

در این میان، منهج‌الرشاد از جایگاه خاصی برخوردار است. این اثر مهم‌ترین و مفصل‌ترین اثر خوافی است که به زبان فارسی، در پیوند شریعت و طریقت نگاشته شده و مبانی فکری و عقیدتی او را به خوبی منعکس کرده است. منهج‌الرشاد تاکنون سه بار به چاپ رسیده است:

(۱) توسط نجیب مایل هروی تصحیح و در کتاب «این برگ‌های پیر» منتشر شده است. در این مقال، ارجاعات به منهج‌الرشاد بر اساس تصحیح مایل هروی بوده است.

(۲) نذر صابری در سال ۲۰۱۲م با مقدمه‌ای به زبان اردو، آن را از سوی مجلس نوادرات علمیه در پاکستان منتشر کرده است.

(۳) نظامیه دارالاشاعت، خانقاه مولانا علی مکه‌دی نیز آن را در اردیبهشت ۱۴۰۰ به صورت چاپ عکسی، بر اساس قدیمی‌ترین نسخه از منهج‌الرشاد، منتشر نموده است (عبدی خجسته، ۲۰۱۹).

میراث خالص خوافی را، در کنار آثار او، می‌توان در اثر شاگرد او و برجسته‌ترین مبلغ زینیه در آناتولی، عبداللطیف مقدسی، نیز مشاهده کرد. وی با ورود به بورسا به تبلیغ طریقت خود مشغول شد و افراد سرشناس زیادی را به محفل خود جذب نمود، که نمونه بارز آن علامه ملافتاری، اولین شیخ‌الاسلام دولت عثمانی است (اوزون چارشی‌لی، ۱۳۶۸، ج ۱: ۲-۶۰۱). از او رساله‌ای تحت عنوان «تحفه واهب المواهب فی بیان مقامات و مراتب» در تصوف باقی مانده (زیدان، ۱۹۹۲، ج ۳: ۲۳۱) که در مقدمه آن به کیفیت سلوک در طریقت زینیه پرداخته و در ادامه آن، چهار مقام و شش مرتبه در تصوف را شرح کرده است (حریری‌زاده، بی‌تا، ج ۱: ۱۰۸).

۸. عوامل افول و زوال طریقت زینیه

طریقت زینیه با کسب توفیقی محدود در مناطق مختلف جغرافیای اسلامی، تقریباً یک نسل پس از شاگردان بدون واسطه خوافی، رو به زوال نهاد. دلایل این افول را می‌توان در موارد مختلفی نشان داد. پیداست که مهم‌ترین مسئله در افول این طریقت، کم‌توجهی به اصول این طریق از سوی پیروان آن است؛ اما عوامل دیگر نیز بر این مسئله دامن زده‌اند. ذیلاً به برخی از مهم‌ترین دلایل افول طریقت زینیه اشاره می‌شود:

عامل نخست، از بین رفتن ممتازترین ویژگی آن، یعنی پیوند علوم رسمی و ظاهری با علوم باطنی است. این عامل که خود تابع اصل شریعت‌محوری طریقت زینیه بود، به همراه لوازمش به مرور زمان از مرکز توجه مشایخ زینیه خارج شد و خلفا و جانشینان این طریقت، شایستگی لازم در زمینه علمی را نداشتند (اون‌گورن، ۲۰۰۳: ۱۹۷). به حاشیه رفتن این اصل، سبب کاهش جذب علما و دانشمندان به این طریقت شد و نفوذ و اهمیت آن را در طبقه علمیه از بین برد. فقدان ویژگی مذکور، زینیه را از پیشرفت پیشین خود بازداشت و عرصه حضور تصوف در علوم رسمی را به دیگر طرق صوفیه سپرد.

فاصله گرفتن مشایخ زینیه از چهارچوب‌های خاصی که خوافی برای طریقت خود تدوین نموده بود، سبب گرایش پیروان زینیه به مکتب شیخ اکبر محیی‌الدین/بن‌عربی شد. هرچند که خوافی و عده بسیاری از شاگردان او با بن‌عربی سرسازش نداشتند؛ اما نفوذ افکار شیخ اکبر، قدرتی بیش از مخالفت خوافی داشت و بسیاری از پیروان زینیه را به خود جلب کرد. تا بدانجا که در میان پیروان زینیه به افرادی برمی‌خوریم که از مهم‌ترین شارحان عرفان/بن‌عربی هستند؛ مانند ملافتاری، صاحب کتاب «مصباح الانس

بین المعقول و المشهود»، که شرحی است بر مهمترین اثر صدرالدین قونوی، به نام «مفتاح الغیب الجمع و الوجود». هرچند گرایش به افکار ابن عربی از لحاظ علمی و عرفانی ایرادی برای مشایخ زینیه نیست، اما سبب از بین رفتن اندیشه‌های زین‌الدین خوافی و اصول خاص طریقتی اوست.

تکیه بر قدرت حکام و روابط حسنه با آن‌ها هرچند که ادواری روشن برای طریقت زینیه ساخت، اما خود عاملی برای به حاشیه رفتن این طریقت شد. تکیه بر قدرت حاکم و رویارویی با قدرت بالقوه عصر یعنی شاهزادگان عثمانی، زینیه را در مرکز منازعات سیاسی قرار داد و به رقابت بیش از پیش با دیگر فرق صوفیه انجامید. این مسئله را می‌توان در ماجرای اخراج شیخ علی رومیه توسط سلطان محمد فاتح مشاهده کرد. شیخ علی، از مشایخ طریقت خلوتیه، که بسیاری از درباریان را به خود جذب کرده بود، با بهانه‌های واهی، توسط سلطان محمد، از استانبول اخراج شد و طبق گزارش‌های موجود، خلیفه عبداللطیف مقدسی، یعنی تاج‌الدین ابراهیم قارامانین (۸۷۲ ق)، در این ماجرا نقش مهمی داشته است. شیخ وفا نیز به عنوان یکی از خلفای زینیه، از وزیر سلطان محمد فاتح حمایت می‌کرد و خلفای طریقت خلوتیه از شاهزاده بایزید حمایت می‌کردند. ایجاد اختلاف بین وزیر سلطان محمد و شاهزاده بایزید و منازعات و درگیری بین این دو، به حامیان آن‌ها نیز سرایت کرد و زینیه را بیش از پیش در مقابل خلوتیه و شاهزاده بایزید قرار داد (اون‌گورن، ۲۰۰۳: ۲۰۰). با به قدرت رسیدن بایزید ثانی، خلوتیه قدرت تازه‌ای گرفت و زینیه را از میدان منازعات سیاسی و اجتماعی خارج کرد.

با قرار گرفتن زینیه در منازعات سیاسی، جدال آن‌ها با طریقت‌های نوظهور آغاز شد. طبیعتاً قدرت سیاسی، عاملی تعیین‌کننده در نتیجه این جدال بود و با کاهش قدرت سیاسی زینیه، پیروان خوافی بخت زیادی برای پیروزی نداشتند. رقابت بین زینیه و دیگر فرق صوفیه از همان عصر خوافی و جدال او با خواجه عبدالله احرار، که از مشایخ نقشبندیه بود، آغاز شد (فخرالدین صفی، ۱۳۵۶، ج ۱: ۱۸۰-۱). خلفای او، چون صدرالدین رواسی، نیز در مرکز این مجادلات بودند؛ تا اینکه پیروان او در جدال با خلوتیه و بایرامیه، پس از دوره‌ای قدرت سیاسی به حاشیه رانده شدند.

از دیگر عواملی که از درون طریقت زینیه سبب افول آن شد، بی‌توجهی پیروانش به نسبت واحد در ذکر و خرقة بود. چنانکه پیش از این نیز بیان شد، برای مشایخ صوفیه در طریقت، دو نسبت وجود دارد: یکی نسبت صحبت و دیگری نسبت خرقة و تلقین ذکر. در نسبت تلقین ذکر و خرقة، داشتن دو شیخ مذموم است؛ زیرا که منجر به از بین رفتن خلوص سلسله مشایخ یک طریق می‌گردد، اما از جایی به بعد، ارباب تراجم مشایخ زینیه را جامع محاسن چند طریق معرفی می‌کنند؛ مانند ملافتاری که هم به اکبریه و هم به زینیه گرایش داشته و یا جمال خلوتی که هم به زینیه و هم به خلوتیه دست بیعت داده بود (مدرس تبریزی، ۱۳۹۱، ج ۳: ۴۶). این مسئله در میان مشایخ زینیه در سرزمین‌های عربی بیشتر رخ داده و گاهی آن‌ها از خدمت به ۲۰۰ شیخ سخن به میان آورده‌اند (سخاوی، بی‌تا، ج ۱: ۳۶۱). شاید به حاشیه رفتن و کاهش نفوذ زینیه، از جمله عواملی است که افراد، تنها به این طریق دل نمی‌بستند و مشتاق بودند نسبت خرقة خود را به افراد مشهورتری نیز برسانند. در آناتولی برخی طریقت‌ها را به کارخانه طریقت موسوم کردند، چراکه بی‌شمار انشعاب از آن‌ها به وجود آمد و هر شیخی که به مرتبه ارشاد می‌رسید طریقت خود را بنا می‌نهاد (قلیچ، بی‌تا، ج ۱: ۵۰۳۲). زینیه نیز از این آفت در امان نماند و سلسله‌هایی چون وفائیه از آن منشعب شدند و سلسله‌هایی چون سنبلیه و شعبائیه نیز از تلفیق زینیه با دیگر فرق به وجود آمد (مدرس تبریزی، ج ۳: ۴۶ و ۱۲۵) که همگی به زوال اندیشه‌های خوافی انجامید.

۹. نتیجه‌گیری

طریقت زینیه که در حوزه جغرافیایی وسیعی از خراسان و حجاز تا هند و آسیای صغیر امتداد داشت؛ منشعب از سلسله سهروردیه و مسلک عرفانی شیخ شهاب‌الدین سهروردی و پیروان وی است. لذا این دو طریقت از جهات مختلف دارای سنخیت و مشابهت بوده‌اند. از مهم‌ترین وجوه مشترک این دو طریقت، رویه معتدل آن‌ها در جاده شریعت و مراعات اصول و مبانی شرعی و فقهی است. طریقت زینیه، مسلکی متابع شریعت اسلام و ظاهر شرع است، لذا مسامحاتی که در برخی فرق صوفیانه دیده می‌شود، در این طریقت مشهود نیست. بر این اساس، «زینیه» را می‌توان طریقتی زاهدانه و تصوفی شریعت‌مدارانه دانست.

از مهم‌ترین جنبه‌های اصولی این طریقت، فعالیت اجتماعی پیروان آن، نزدیکی به حاکمان و زمامداران جامعه و تلاش در نشر عقاید طریقت خود از طریق سیر و سفر در بلاد و شهرهای مختلف است.

برجسته‌ترین مشایخ طریقت زینیه، پس از مؤسس آن، یعنی شیخ زین‌الدین خوافی، شمس‌الدین محمد تبادکانی، ملای فناری، عبداللطیف مقدسی، مصنفک شاهرودی بسطامی، وحیدالدین میرجان و ابن عقيله مکی هستند که بخشی از میراث مکتوب صوفیانه را در این طریقت و نیز در گستره تاریخ تصوف ایرانی-اسلامی در موضوعات مختلف، از جمله شروح متون صوفیه، تفاسیر عرفانی قرآن و رسالات مستقل عرفانی پدید آورده‌اند. از جمله آن‌ها می‌توان به تفسیر شفاء یا ملتقى البحرين و شرح اوائل مثنوی معنوی اثر مصنفک شاهرودی بسطامی و مصابح الانس از ملای فناری و تسنیم‌المقربین از تبادکانی و تحفه واهب الموهب از عبداللطیف مقدسی و منهج‌الرشاد از خوافی اشاره کرد.

علیرغم رویکرد انتقادی و ناسازگاری و معارضه زین‌الدین خوافی با مشرب عرفانی ابن‌عربی، مشایخ زینیه و پیروان خوافی پس از وی جهت‌گیری متفاوتی اتخاذ کرده، به طریقت ابن‌عربی گرایش پیدا کردند؛ به گونه‌ای که برخی از آنان به شرح آرا و آثار ابن‌عربی و پیروان مکتب وی، همچون صدرالدین قونوی پرداختند. این تغییر رویکرد و گرایش به طریقت مذکور، از اسباب تضعیف و نهایتاً زوال طریقت زینیه بود.

علاوه بر عامل مذکور و عوامل سیاسی، به گواهی محققان، از دیگر علل از دست رفتن جایگاه اجتماعی طریقت زینیه، بی‌توجهی به مذهب تسنن در جامعه‌ای سنی مذهب بود که این امر خود در نتیجه گرایش افکار خوافی و طریقت وی به برخی اعتقادات مذهب تشیع بوده است.

منابع

- آتش، سلیمان (۱۳۸۱). مکتب تفسیر/شاری. ترجمه: توفیق سبحانی. چاپ اول. تهران: مرکز نشر دانشگاهی.
- آقابزرگ تهرانی، محمدحسن (۱۳۷۲). مصنفات شیعه: تلخیص‌الدربعه. تلخیص: محمد آصف فکرت. مشهد: آستان قدس رضوی بنیاد پژوهش‌های اسلامی.
- امینی، عبدالحسین (۱۳۶۸-۱۳۶۲). الغدير. تحقیق: محمدتقی واحدی. تهران: کتابخانه بزرگ اسلامی.
- اسفزاری، معین‌الدین محمد (۱۳۳۸). روضات الجنات فی اوصاف مدینه هرات. تصحیح و تنظیم: سید محمدکاظم امام. تهران: دانشگاه تهران.
- اوزون چارشی لی، حقی اسماعیل (۱۳۷۷). تاریخ عثمانی. ترجمه: ایرج نوبخت. تهران: نشر کیهان.
- اونگورن، رشاد (۲۰۰۱). تاریخ یک اندیشه روشن: زینیان. چاپ اول. استانبول: انتشارات انسانی.
- پازوکی، شهرام (۱۳۷۹). «تصوف علوی: گفتاری در باب انتساب سلاسل صوفیه به حضرت علی(ع)». اندیشه دینی (۵-۶)، ۷۴-۵۹.
- تبادکانی، شمس‌الدین محمد (۱۳۸۲). تسنیم‌المقربین. تصحیح: محمد طباطبایی بهبهانی. چاپ اول. تهران: چاپخانه مجلس شورای اسلامی.

- تیموری، محمد (۱۴۰۱). «بررسی جنبه‌های عرفانی تفسیر مصنفک شاهرودی بسطامی»، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، استاد راهنما: دکتر قدرت‌الله خیاطیان، استاد مشاور: دکتر محمد رضایی. سمنان: دانشکده علوم انسانی دانشگاه سمنان.
- جامی، عبدالرحمن (بی‌تا). *نفحات‌الانس*. تنظیم و گردآوری: مولوی عبدالحمید. کلکته هند: بینا.
- جعفریان، رسول (۱۳۹۷). «اثری ناشناخته از عرفان خراسان در قرن نهم». *مقالات و رسالات تاریخی* (۵) ۲۲۵-۲۳۲.
- چلبی، حسن (۱۳۸۹). *کاشف‌الأسرار و مطلع‌الأنوار (شرح ابیاتی از مثنوی معنوی)*. گردآورنده: علیرضا قوجه‌زاده. تهران: سازمان تبلیغات اسلامی / شرکت چاپ و نشر بین الملل.
- حافظ ابرو، عبدالله بن لطف‌الله (۱۳۸۰). *زبدۀ‌التواریخ*. گردآورنده: سیدکمال حاج سید جواد. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- حریری‌زاده، کمال‌الدین محمد (بی‌تا). *تبیان وسائل الحقائق فی بیان سلاسل الطرائق*. نسخه خطی. کتابخانه سلیمانیه بخش فاتح ابراهیم افندی، شماره ۴۳۲-۴۳۰.
- حیدری، حسن (۱۳۷۸). «تکلیف مالایطاق در اندیشه مولانا و متکلمان مسلمان». *فصلنامه فقه و اصول* (۲) ۳۱، ۲۲۸-۲۰۹.
- خواندآمیر (۱۳۸۰). *تاریخ حبیب‌السیر فی اخبار افراد بشر*. چاپ چهارم. تهران: انتشارات خیام.
- قلیچ، محمود ارول (بی‌تا). «تصوف»، *دانشنامه جهان اسلام*.
- محسن شرفایی مرعکی (۱۳۸۰). «خوافی». *دائرةالمعارف بزرگ اسلامی*.
- زیدان، جرجی (۱۹۹۲). *تاریخ آداب اللغة العربیه*. گردآورنده: شوقی ضیف. بیروت: دارمکتبه الحیاه.
- سخاوی، محمدبن عبدالرحمن (بی‌تا). *الضوء الالامع لأهل القرن التاسع*. بیروت: دار مکتبه الحیاه.
- سیدین، علی (۱۳۹۹). *پشمینه‌پوشان: فرهنگ سلسله‌های صوفیه*. چاپ سوم. تهران: نشر نی.
- شعرانی، عبدالوهاب بن احمد (بی‌تا). *الانوار القدسیه فی معرفه قواعد الصوفیه*. تصحیح: طه عبدالباقی سرور؛ السید محمد عبدشافی. بیروت: المکتبه العلمیه.
- شفیع کدکنی، محمدرضا (۱۳۸۴). «مشکل هجویری در طبقه‌بندی مکاتب صوفیه»، *مطالعات عرفانی* (۱)، ۱۱-۱۹.
- شهری، محمد (۱۳۸۱). «زندگی و آثار شیخ زین‌الدین خوافی». *ایران‌شناخت* (۲۱-۲۰). ۴۰-۷۱.
- شیروانی، زین‌العابدین بن اسکندر (بی‌تا). *بستان‌السیاحه*. تهران: کتابخانه سنایی.
- شیخ‌الاسلامی، علی و تاجیک، ابوالفضل (۱۳۹۵). «عرفان شریعت از تعارض تا گفتگو: گونه‌شناسی ارتباط میان عرفان و شریعت»، *پژوهشنامه عرفان* ۸ (۱۵) ۷۳-۵۱.
- شیمل، آنهماری (۱۳۹۴). *ایجاد عرفانی اسلام*. ترجمه: عبدالرحیم گواهی. چاپ هفتم. تهران: نشر فرهنگ اسلامی.
- صوفی تبریزی، ملا عبدالباقی (۱۳۷۸). *منهاج‌الولایه*. تحقیق و تصحیح: حبیب‌الله اعظمی. تهران: میراث مکتوب.
- عبدی خجسته، لیلا (۲۰۱۹). *نذر صابری نسخه‌شناس پاکستانی*، ۷۱۳۷، بازیابی شده در ۲۱ تیرماه ۱۴۰۱، چاپ عکسی نسخه خطی «منهج الرشاد لنفع العباد» و دو رساله در تجوید قرآن کریم از خانقاه مکد شریف. پاکستان، ۱۶ تیرماه ۱۴۰۰، ۷۵۴۷، بازیابی شده در ۲۱ تیرماه ۱۴۰۱ از:

www.manuscripts.ir/fa/center-news/7547

www.manuscripts.ir/fa/component/content/article/90-news

- فاضل (یزدی مطلق)، محمود (۱۳۶۸). «وقفنامه زین الدین ابوبکر خوافی»، مشکات (۲۲)، ۱۸۷-۲۰۰.
- فخرالدین صفی، علی بن حسین (۱۳۵۶). رشحات عین الحیات، چاپ اول. تهران: بنیاد نیکوکاری نوریانی.
- کرمانشاهی، آقامحمدعلی (بی تا). خیراتیه در ابطال طریقت صوفیه. قم: مؤسسه علامه مجدّد وحید بهبهانی.
- الکتوری، میرحامد حسین (۱۳۸۷). خلاصه عبقات الانوار: حدیث أنا مدینه العلم. محقق: محمدباقر محبوب القلوب. چاپ اول، تهران: مؤسسه نبأ.
- کیائی نژاد، زین الدین (۱۳۸۹). سیر عرفان در اسلام. چاپ سوم. تهران: اشراقی.
- ماسینیون، لویی و راتکه، برند (۱۳۹۷). تصوف و طریقت: نگاهی تاریخی. ترجمه: علیرضا رضایت. چاپ اول. تهران: حکمت.
- مایل هروی، نجیب (۱۳۸۳). این برگ‌های پیر: مجموعه بیست اثر چاپ‌نشده فارسی از قلمرو تصوف. چاپ دوم. تهران: نشر نی.
- مدرس تبریزی، محمدعلی (۱۳۹۱). قاموس المعارف. چاپ اول. قم: مؤسسه امام صادق (ع).
- معصومعلیشاه (بی تا). طرائق الحقایق. تصحیح: محمدجعفر محبوب. تهران: کتابخانه سنایی.
- میرسلیم، مصطفی (۱۳۷۵). دانشنامه جهان اسلام. تهران: بنیاد دائرةالمعارف بزرگ اسلامی.
- نفیسی، سعید (۱۳۴۴). تاریخ نظم و نشر در ایران و در زبان فارسی تا پایان قرن دهم هجری. چاپ اول. تهران: فروغی.
- همایی، جلال الدین (۱۳۹۴). مقدمه مصباح الهدایه. تهران: انتشارات سخن.

References

- Ataş, Suleiman. (2002). *The School of Mystical Interpretation*. Translated by Tawfiq Subhani. First edition. Tehran: University Publishing Center. (in Persian)
- Aqabuzurg Tehrani, Mohammad Mohsen. (1993). *Shia Works: Abridgment of al-Dhari'a*. Abridged by Mohammad Asif Fikrat. Mashhad: Astan Quds Razavi, Islamic Research Foundation. (in Persian)
- Amini, Abd al-Husayn. (1983-1989). *Al-Ghadir*. Edited by Mohammad Taqi Vahidi. Tehran: Great Islamic Library. (in Persian)
- Esfazari, Mu'in al-Din Mohammad. (1959). *Rawzat al-Jannat fi Awsaf Madinat Herat*. Edited and compiled by Sayyid Mohammad Kazim Imam. Tehran: University of Tehran. (in Persian)
- Ibn 'Arabshah. (1957). *'Aja'ib al-Maqdur fi Nawa'ib Taymur*. Cairo: Dar al-Kutub al-'Ilmiyya. (in Arabic)
- Ozun Charshili, Haqqi Isma'il. (1998). *Ottoman History*. Translated by Iraj Nobakht. Tehran: Kayhan Publishing. (in Persian)
- Ongoren, Reşat. (2003). *Tarihi Bir Düşüncenin Parlak Tarihi: Zeyniler* [The Bright History of a Historical Thought: The Zeynîs]. First edition. Istanbul: İnsan Yayınları.
- Pazuki, Shahram. (2000). "Alawi Sufism: A Discourse on the Attribution of Sufi Lineages to Hazrat 'Ali (AS)." *Religious Thought*, 5-6, 59-74. (in Persian)

- Tabadakani, Shams al-Din Mohammad. (2003). *Tasnim al-Muqarrabin*. Edited by Mohammad Tabataba'i Behbahani. First edition. Tehran: Islamic Council Printing House. (in Persian)
- Teymoori, Mohammad. (2022). "Investigating the Mystical Aspects of Musannifak Shahrudi Bastami's Tafsir." Master's Thesis, Supervisor: Dr. Qudratollah Khayatian, Advisor: Dr. Mohammad Reza'i. Semnan: Faculty of Humanities, Semnan University. (in Persian)
- Jami, 'Abd al-Rahman. (n.d.). *Nafahat al-Uns*. Compiled by Mawlawi 'Abd al-Hamid. Calcutta, India: Bina. (in Persian)
- Ja'farian, Rasul. (2018). "An Unknown Work of Khorasani Mysticism in the Ninth Century." *Historical Articles and Treatises*, 5, 225-232. (in Persian)
- Chalabi, Hasan. (2010). *Kashif al-Asrar wa Matla' al-Anwar* (Commentary on Verses from Mathnawi-ye Ma'nawi). Compiled by Alireza Qojazadeh. Tehran: Islamic Propaganda Organization / International Publishing Company. (in Persian)
- Hafiz Abru, 'Abdullah ibn Lutfullah. (2001). *Zubdat al-Tawarikh*. Compiled by Sayyid Kamal Haj Sayyid Javadi. Tehran: Ministry of Culture and Islamic Guidance. (in Persian)
- Haririzadeh, Kamal al-Din Mohammad. (n.d.). *Tabyan Wasa'il al-Haqa'iq fi Bayan Salasil al-Tara'iq*. Manuscript. Süleymaniye Library, Fatih Ibrahim Efendi Section, nos. 430-432. (in Persian)
- Heydari, Hasan. (1999). "The Unbearable Obligation in the Thought of Rumi and Muslim Theologians." *Quarterly Journal of Fiqh and Usul*, 31(2), 209-228. (in Persian)
- Khwandamir. (2001). *Tarikh-i Habib al-Siyar fi Akhbar Afrad al-Bashar*. Edited by Mohammad Dabir Siyaqi; Introduction by Jalaluddin Huma'i. Fourth edition. Tehran: Khayyam Publications. (in Persian)
- Qilich, Mahmud Erol. (n.d.). "Tasawwuf." *Encyclopedia of the Islamic World*. (in Persian)
- Sharafa'i Marghaki, Mohsen. (2018). "Khawafi." *Great Islamic Encyclopedia*, Vol. 23. (in Persian)
- Zaydan, Jurji. (1992). *Tarikh Adab al-Lugha al-'Arabiyya*. Compiled by Shawqi Dayf. Beirut: Dar Maktabat al-Hayat. (in Arabic)
- Sakhawi, Mohammad ibn 'Abd al-Rahman. (n.d.). *Al-Daw' al-Lami' li-Ahl al-Qarn al-Tasi'*. Beirut: Dar Maktabat al-Hayat. (in Arabic)
- Saydin, 'Ali. (2020). *The Wool-Wearers: Encyclopedia of Sufi Orders*. Third edition. Tehran: Ney Publishing. (in Persian)
- Sha'rani, 'Abd al-Wahhab ibn Ahmad. (n.d.). *Al-Anwar al-Qudsiyya fi Ma'rifat Qawa'id al-Sufiyya*. Edited by Taha 'Abd al-Baqi Surur and al-Sayyid Mohammad 'Abd al-Shafi'. Beirut: Al-Maktaba al-'Ilmiyya. (in Arabic)
- Shafi'i Kadkani, Mohammad Reza. (2005). "Hujwiri's Problem in the Classification of Sufi Schools." *Mystical Studies*, 1, 11-19. (in Persian)
- Shahri, Mohammad. (2002). "The Life and Works of Shaykh Zayn al-Din Khwafi." *Iran-Shinakht*, 20-21, 40-71. (in Persian)
- Shirvani, Zayn al-'Abidin ibn Iskandar. (n.d.). *Bustan al-Siyaha*. Tehran: Sana'i Library. (in Persian)

- Shaykh al-Islami, 'Ali, and Tajik, Abulfazl. (2016). "Mysticism and Shari'a from Conflict to Dialogue: Typology of the Relationship between Mysticism and Shari'a." *Journal of Mystical Research*, 8(15), 51-73. (in Persian)
- Schimmel, Annemarie. (2015). *Mystical Dimensions of Islam*. Translated by 'Abd al-Rahim Gavahi. Seventh edition. Tehran: Islamic Culture Publishing. (in Persian)
- Sufi Tabrizi, Mulla 'Abd al-Baqi. (1999). *Minhaj al-Wilaya*. Edited by Habibullah A'zami. Tehran: Written Heritage. (in Persian)
- 'Abdi Khojasteh, Leila. (2019). "Nazar Sabiri, Pakistani Manuscript Scholar." Retrieved July 21, 2022, from www.manuscripts.ir/fa/center-news/7547; www.manuscripts.ir/fa/component/content/article/90-news (in Persian)
- Fazil (Yazdi Mutlaq), Mahmud. (1989). "The Endowment Deed of Zayn al-Din Abu Bakr Khwafi." *Mishkat*, 22, 187-200. (in Persian)
- Fakhr al-Din Safi, 'Ali ibn Husayn. (1977). *Rashhat 'Ayn al-Hayat*. First edition. Tehran: Nuryani Charitable Foundation. (in Persian)
- Kermanshahi, Aqa Mohammad 'Ali. (n.d.). *Khayratiyya fi Ibtal Tariqa Sufiyya*. Qom: Institute of 'Allama Mujaddid Vahid Behbahani. (in Persian)
- Al-Kantouri, Mir Hamid Husayn. (2008). *Khulasa 'Abaqat al-Anwar: Hadith Ana Madinat al-'Ilm*. Edited by Mohammad Baqir Mahbub al-Qulub. First edition. Tehran: Naba Institute. (in Persian)
- Kiya'i-nezhad, Zayn al-Din. (2010). *The Course of Mysticism in Islam*. Third edition. Tehran: Ishraqi. (in Persian)
- Massignon, Louis, and Radtke, Bernd. (2018). *Sufism and Tariqa: A Historical Perspective*. Translated by Alireza Rezayat. First edition. Tehran: Hekmat. (in Persian)
- Mayel Heravi, Najib. (2004). *These Ancient Pages: A Collection of Twenty Unpublished Persian Works from the Realm of Sufism*. Second edition. Tehran: Ney Publishing. (in Persian)
- Mudarris Tabrizi, Mohammad 'Ali. (2012). *Qamus al-Ma'arif*. First edition. Qom: Imam Sadiq (AS) Institute. (in Persian)
- Ma'sum 'Alishah. (n.d.). *Tara'iq al-Haqa'iq*. Edited by Mohammad Ja'far Mahjub. Tehran: Sana'i Library. (in Persian)
- Mirsalim, Mustafa. (1996). *Encyclopedia of the Islamic World*. Tehran: Great Islamic Encyclopedia Foundation. (in Persian)
- Nafisi, Sa'id. (1965). *History of Poetry and Prose in Iran and the Persian Language until the End of the Tenth Century Hijri*. First edition. Tehran: Foroughi. (in Persian)
- Huma'i, Jalaluddin. (2015). *Introduction to Misbah al-Hidaya*. Tehran: Sokhan Publications. (in Persian)